

L'Ordino de...

Albert Padrol



El fotògraf Albert Padrol explica alguna de les imatges exposades a la mostra.

Albert Padrol és un català criat a Andorra, ordinenc d'adopció, que va viure a les valls dels 2 als 21 anys. Després d'un recorregut vital, professional i personal pels cinc continents i unes quantes empreses culturals a l'esquena, la més coneguda la fundació de la llibreria Altaïr, Padrol ha escollit tenir un *piéd-à-terre* a la parròquia: «És un lloc bonic, que ha sabut conservar el seu paisatge, on les muntanyes són molt presents i, a més a més, estic molt a prop de tres amics importants; això va fer decantar la balança», diu. No són gaires els jubilats que poden presumir d'haver viscut gairebé com s'havien imaginat. Així és que, jubilat i tot, aquest fotògraf desperta molta enveja. Va començar com a documentalista per a l'Enciclopèdia Catalana i amb incursions al cinema amb 21 anys, i va acabar impartint classes de fotografia de viatges a l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya (IEFC). I, com no podia ser d'una altra manera, els seus mestres pertanyen a la generació d'entreguerres que va consagrar l'agència Magnum. No l'interessa el Photoshop i mai ha reenquadrat una foto personal, filosofia compartida amb el gran i admirat Cartier-Bresson.

L'IEFC, que es dedica a la divulgació de la fotografia des de fa trenta anys, va proposar a Padrol fer una selecció de treballs per a una mostra. «Carretera

Oberta» es va presentar l'any passat a la seu del carrer Urgell, ha passat pel Festival Fine Art d'Igualada, ha estat aquí, a la sala La Buna, del 5 al 21 de maig, i aquest estiu es podrà visitar a la Casa de las Conchas de Salamanca. Es tracta de fotografies realitzades al llarg de quaranta anys, fotos personals dels seus viatges, que ha posat en diàleg amb criteris més vivencials que no pas cronològics. L'exposició deixa veure el

L'ordinenc d'adopció va viure a Andorra dels 2 als 21 anys

pas de l'analògic al digital amb una foto molt més conceptual que descriptiva, però també més espontània i lliure.

Torna als orígens i té el projecte de recuperar l'arxiu fotogràfic del seu pare, Miquel Padrol, responsable de la seva afició i qui li va iniciar, quan encara la foto necessitava molta cuina i calien líquids i fosc per treure una mica de llum. Són alguns lligams més, sentimentals, que guarda amb el país. «He tornat a la muntanya perquè és essencial per alimentar l'esperit i l'ànima, i perquè quan vas caminant i t'has de concentrar a mirar on poses el peu per no despenyar-te fas un exercici filosòfic».

Com a llocs favorits, destaca el cim del Casamanya, un pic extraordinari per la seva posició central, que coneix i on torna sovint. «Sóc un repetidor, no un col·leccionista de llocs; ja m'ha passat l'edat d'enrabiar-me quan es frustra un pla per anar a un lloc concret». Però no s'enganyin, desmitificar el viatge, en el seu cas, és ben bé un exercici d'estil. Ens atrevim a reconèixer en la seva persona un humanista, espècie en extinció, que malgrat les aventures intel·lectuals com a llibreter i editor, fins i tot traductor, a *Altaïr*, *Península* i altres, el que més valora són les persones i les vivències. Per això quan parla de la Patagònia no té miraments a explicar que si hi ha tornat amb el seu amic i escalador Jokin Azketa més de sis vegades no és per la bellesa del paisatge, un fet indiscutible, si no pels pisco sours amb què reben els excursionistes als refugis locals. Una idea, per cert, gens menyspreable per complementar la selecció de tes andorrans que ofereix el Refugi de la borda de Sorteny. Padrol defineix el seu interès pel viatge: «Sempre he estat incurablement curiós, i ho continuo sent; això és el que m'ha portat fins al viatge, impliqui o no un desplaçament». Aquesta curiositat l'ha portat a recórrer el Pirineu amb el mateix interès que el sud-oest asiàtic, però també a endinsar-se i viatjar a través d'un llibre o d'un personatge.

Més enllà de les imatges

El Londra Camp és un càmping d'Istanbul que als anys setanta era parada obligada per als europeus que anaven en cotxe a l'Índia. En un racó de Gràcia, a Barcelona, hi ha un restaurant peruà, gens pretensions, on fan un cebiche magnífic. Casa Cecília és un hotel acollidor i senzill a Puerto Natales, al Pacífic xilè, regentat per un suís i una xilena. La Tamara Djermanovic és una escriptora sèrbia que ha explicat magníficament la descomposició de l'antiga Iugoslàvia. A Trelew, Argentina, hi ha el Touring Club, la propietària del qual és una asturiana de més de 80 anys que explica històries apassionants. Al voltant de la parada de metro Fondo de Barcelona, enmig del barri xinès a Santa Coloma de Gramenet, hi ha un restaurant oriental exquisit. Al Museo del Fin del Mundo a Ushuaia, Patagònia, hi ha la néta d'un dels primers blancs que va néixer en aquella terra de *yámanas* i *onas*. Al port marítim de Puerto Williams, a Xile, hi ha una antiga barcaça que navegava pel Rin durant la Primera Guerra Mundial, convertida en un bar ple de fum, pisco sour i boira de mariners que es guanyen la vida al canal de Beagle. La Lieve Joris és una escriptora belga que viu a Amsterdam i que ha conegut i escrit tots els últims cops d'estat al Congo. El Pudding Shop és un bar mític d'Istanbul. La llibreria Ateneo és un teatre reconverit en casa de llibres a Buenos Aires... i així multitud d'indrets, persones, llibres, racons...

Tot això ho he conegut a partir de les llargues i freqüents converses amb l'Albert. Un magnífic conversador que posa a disposició dels seus amics tot allò que porta a la seva motxilla vivencial.

El vaig conèixer ja fa molts anys, segurament a la dècada dels setanta a Barcelona. L'Albert acabava de tornar d'Anglaterra, havia fet un viatge a l'Índia i n'estava preparant un altre. Viure a Londres, el rovell del món en aquells anys, i anar a l'Índia, on els Beatles hi havien fet una estada mítica, era el punt culminant de qualsevol persona inquieta. I això ho traspuava l'Albert. Vaig començar a familiaritzar-me amb llocs mítics i llunyans que l'Albert em feia propers i gairebé meus: Istanbul, Teheran, Esfahan, Kabul, Delhi, Katmandú..., a més, vaig començar una altra manera de preparar i fer viatges. Amb el pas del temps, la nostra amistat es va anar consolidant. Primer, al Màgic, a la plaça de les Arcades d'Andorra, un dels primers bars de copes, música i exposicions d'Andorra, del qual ell era un dels fundadors, lloc on també vaig conèixer la Teresa, la seva companya, persona inquieta i viatgera incansable com ell. Després, la llibreria Altaïr, primer al Raval, després al carrer Aragó i finalment a la Gran Via, molt a prop de l'edifici de la Universitat de Barcelona on jo treballava. Em puc sentir un privilegiat, ja que he seguit bona part de la seva trajectòria vital i professional.

De la seva mà m'he anat convertint en aprenent de viatger. En descobridor dels llibres de viatgers i algun dels seus autors: Mauro Corona, Lieve Joris, Tamara Djermanovic, Jorge Amado, Gabi Martínez, Norman Lewis, Nicolas Bouvier... Abans de qualsevol viatge, els consells de l'Albert s'incorporen a la meua maleta.

No vull passar per alt la sort que vaig tenir quan em va obrir la porta i va acollir la publicació del llibre d'història d'Andorra a l'editorial Altaïr. El segell de l'editorial prestigiosa qualsevol publicació.

Tenim la sort de comptar amb ell a Ordino. Ha posat a la nostra disposició el seu llarg recorregut vital i el seu ric bagatge personal. Una prova n'és aquesta exposició i l'estada i els actes literaris de l'escriptora Lieve Joris a Ordino l'any passat. És un privilegi compartir veïnatge amb ell i suposo que sabrem aprofitar tot allò que ens vol aportar.

Benvingut a Ordino!

Jordi Guillaumet